

Sygnatura akt VIII Ga 359/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie, VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 roku, w S.,

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko M. S. i A. Pasiece

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 2 lipca 2014 roku sygnatura akt XI GC 1380/12

I. zmienia zaskarżony wyrok i oddala powództwo w całości;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 30 zł (trzydziestu złotych) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

VIII Ga 359/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanych solidarnych A. Pasieki i (...) na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 1.023,98 zł (jeden tysiąc dwadzieścia trzy złote dziewięćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że powódka w pozwie z dnia 6 września 2012 r. żądanie zasądzenia dochodzonej kwoty od wymienionych wyżej osób oraz trzeciego pozwanego S. S. (1) wywodziła z faktu zawarcia między stronami umowy sprzedaży, na mocy której sprzedała pozwanym meble za ogólną kwotę 2.243,89 zł oraz wystawiła na tę okoliczność fakturę VAT, którą pozwani zaakceptowali lecz mimo upływu terminu płatności pozwani zapłacili dotychczas jedynie część należności, tj. kwotę 992,80 zł. Dodała, że pismem z dnia 17 sierpnia 2012 r. wezwała pozwanych do zapłaty.

Pozwani przyznali, że zawarli z powódką umowę sprzedaży artykułów meblarskich, oraz iż zapłacili jedynie część należnej za meble kwoty w wysokości 991,80 zł. Zaprzeczyli, jakoby zaakceptowali wystawioną przez powódkę fakturę VAT. Wskazali, iż część produktów dostarczonych przez powódkę na podstawie zawartej przez strony umowy sprzedaży była wadliwa i były one reklamowane u powódki w dniu 14 czerwca 2012 r. Dodali, że w toku reklamacji domagali się zwrotu towaru i korekty faktury. Podnieśli, że dnia 7 września 2012 r. do siedziby ich firmy przybyła przedstawicielka powódki, która miała dokonać oględzin towarów, a następnie je odebrać. Przedstawicielka powódki uznała, iż ma zbyt mały samochód i nie zabrała reklamowanych mebli. Pozwani zaznaczyli, że omyłkowo nie zapłacili pełnej należności za meble których nie reklamowali, w związku z czym należność tę aktualnie uregulowali.

W piśmie procesowym z dnia 10 kwietnia 2012 r. powódka zaznaczyła, że wskazywane przez pozwanych rzekome wady dostarczonych im mebli, są w rzeczywistości pozostałościami po taśmach zabezpieczających meble na czas transportu oraz otworami służącymi do ich montażu.

W piśmie z dnia 9 kwietnia 2013 r. pozwani podnieśli, że postępowanie wywołane sprzeciwem od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 3 grudnia 2012 r., zostało umorzone postanowieniem z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. XI GNC 3040/12. W piśmie procesowym z dnia 29 kwietnia 2013 r. pozwani sprecyzowali, że powódka uznała zgłaszaną przez nich reklamację. Zaznaczyli, że w sprawie o sygn. akt: XI GNC 3040/12 powódka cofnęła powództwo o zapłatę kwoty z tytułu sprzedaży mebli i zrzekła się tego roszczenia. Podali, że obecnie powódka dochodzi tego samego roszczenia, którego wcześniej się zrzekła, w związku z czym powództwo winno ulec oddaleniu.

W toku sporu powód cofnął powództwo w stosunku do S. S. (1). Sąd postanowieniem z dnia 20 maja 2013 r. umorzył postępowanie wobec S. S. (1).

Sąd Rejonowy dla uzasadnienia orzeczenia przytoczył następujące ustalenia faktyczne:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży mebli. Podobną działalność gospodarczą prowadzą S. S. (1), A. Pasięka i (...), w (...) spółki (...) stylowe wnętrza spółka cywilna”, znajdującej się w O..

Na początku roku 2012 do S. S. (1), A. Pasięki i (...) zgłosiła się J. L. – przedstawicielka firmy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, celem podjęcia współpracy. W toku rozmów strony ustaliły szczegóły dostaw, warunki reklamacji. Zgodnie z zapewnieniem J. L., reklamacje miały być załatwiane poprzez wymianę towaru, a nie jego naprawę. Umowa zawarta między stronami miała charakter umowy ustnej.

(...) spółki (...) stylowe wnętrza spółka cywilna” dokonali pierwszego zamówienia towarów na kwotę ok. 5.000 zł. Realizując zamówienie spółka (...) wysłała kontrahentom jedynie część z zamówionych towarów, tj. stół D-598 MIRANDA ND – 22 o wartości 200,37 zł, stół T-604 (...) o wartości 440,59 zł, ławę CT-142 IRENA o wartości 253,50 zł, ławę CT-147 DANUTA o wartości 329,89 zł, krzesło biurowe (...) MACIEK o wartości 136,16 zł oraz krzesło PC- (...) o wartości 883,39 zł. Łączna wartość dostarczonych towarów obejmowała kwotę 2.243,89 zł.

Spółka (...) spółka z o.o. wystawiła fakturę VAT nr (...) z tytułu sprzedaży przedmiotowych towarów. Data sprzedaży towarów została określona na 19 maja 2012 r., a termin zapłaty został wyznaczony do 18 lipca 2012 r.

W dniu 14 czerwca 2012 r. (...) spółki (...) stylowe wnętrza spółka cywilna” dokonali zgłoszenia reklamacyjnego spółce (...) spółka z o.o. z tytułu wadliwości nabytych mebli. W zgłoszeniu reklamacyjnym jako wadliwe wskazano meble: IRENA CT 142 (wada polegająca na odchodzeniu lakieru i łuszczeniu się), DANUTA CT – 147 (wada polegająca na odklejeniu się mocowania blatu), (...) 604 (wada polegająca na porysowaniu podstawy stołu i widocznych rysach na czarnym lakierze). Jako sposób załatwienia reklamacji wskazano zwrot korekta faktury. Zgłoszenie zostało przesłane za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz faksem na adres spółki (...) sp. z o.o.

W dniu 17 sierpnia 2012 r. (...) spółka z o.o. skierowała do Mebel L. stylowe wnętrza spółki cywilnej wezwanie do zapłaty kwoty 2.243,89 zł, wynikającej z faktury VAT nr (...).

W dniu 29 sierpnia 2012 r. (...) spółki (...) stylowe wnętrza spółka cywilna zapłacili na rzecz spółki (...) spółka z o.o. kwotę 992,80 zł.

W wyniku rozmów reklamacyjnych między przedstawicielami stron w dniu 7 września w siedzibie Mebel L. stylowe wnętrza spółki cywilnej zjawiała się J. L. (...) spółki z o.o. nie odebrała reklamowanych mebli, ani nie odebrała ich.

Pismem z dnia 7 września 2012 r. (...) spółka z o.o. zwróciła się do (...) spółki (...) stylowe wnętrza spółka cywilna o zrobienie fotografii wadliwych towarów. Przedmiotowe fotografie zostały wykonane i wysłane na adres poczty elektronicznej spółki (...) spółka z o.o. w dniu 20 września 2012 r.

W oparciu o tak przedstawione fakty Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie i zostało zasądzone w całości w takiej wysokości, w jakiej pozostawało aktualne po wniesieniu przez pozwanych w dniu 3 grudnia 2012 r. sprzeciwu od części nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym.

Sąd w pierwszej kolejności odniósł się do zarzutu zrzeczenia się przez powódkę roszczenia przysługującego jej w stosunku do nich, stwierdzając że niezależnie od wszczęcia postępowania w przedmiotowej sprawie, powódka dnia 31 października 2012 r. wniosła również pozew przeciwko S. S. (1) o zapłatę kwoty 1.252,09 zł, podając jako okoliczności faktyczne zdarzenia tożsame z tymi, na których oparte zostało powództwo w niniejszej sprawie. W omawianej sprawie został wydany w dniu 13 grudnia 2012 r. przeciwko S. S. (1) nakaz zapłaty. Jednakże powódka przed uprawomocnieniem się tego nakazu, w dniu 9 stycznia 2013 r. wniosła pismo procesowe, w którym cofnęła pozew i zrzekła się roszczenia, w konsekwencji czego Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 17 stycznia 2013 r. wydał postanowienie o uchyleniu nakazu zapłaty w tamtej sprawie i o umorzeniu postępowania w sprawie.

Na tej podstawie Sąd stwierdził, że powódka zrzekła się roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie tylko wobec jednego ze (...) spółki (...) stylowe wnętrza spółki cywilnej, tj. wobec S. S. (1) który był stroną umorzonego wcześniej postępowania. Zobowiązanie S. S. (1) i zobowiązanie M. S. oraz A. Pasieki wobec spółki (...) spółka z o.o. ma natomiast charakter zobowiązania solidarnego, co wprost wynika z treści art. 864 kc. Odwołując się do art. 373 kc Sąd uznał, że zrzeczenie się przez spółkę (...) spółka z o.o. w stosunku do S. S. (2) roszczenia w sprawie o sygn. akt: XI GNc 3040/12, nie miało wpływu na sytuację prawną pozostałych współdłużników, tj. M. S. i A. Pasieki.

Przechodząc do merytorycznej oceny powództwa Sąd jako podstawę prawną zgłoszonego żądania wskazał art. 535 kc § 1. Jako okoliczności bezsporne Sąd poczytał fakt zawarcia umowy i dostarczenia pozwanym mebli, oraz braku zapłaty w pełnej wysokości umówionej kwoty.

Osi sporu Sąd upatrywał w kwestii skuteczności wykonania uprawnień z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej.

W tej płaszczyźnie Sąd oceniał sprawę stosownie do przepisu art. 560 k.c. i art. 561 § 1 kc. podkreślając, że wybór między uprawnieniami z tytułu rękojmi określonymi w tych przepisach przysługuje co do zasady kupującemu i po jego dokonaniu jest on nim związany.

Zdaniem Sadu pozwane nie wykazały jednak, by rzeczywiście sprzedane meble posiadały wady oraz jakiego rodzaju były to wady. Sformułowanie opisujące wady było lakoniczne a ze zdjęć wadliwości tej z pewnością nie dało się ustalić. Powołanie biegłego natomiast było spóźnione, ale także niecelowe.

Sąd zaznaczył, że skorzystanie z uprawnień wynikających z rękojmi za wady rzeczy, wymaga spełnienia wielu rygorów, wskazanych w przepisach art. 556 – 576 kc, w tym przede wszystkim zawiadomienia o wadzie i dokonania wyboru jednego z przysługujących kupującemu uprawnień. Skonkretyzowanie uprawnienia kupującego poprzez dokonanie wyboru pomiędzy jednym ze sposobów „usunięcia” wady, prowadzi do modyfikacji stosunku prawnego istniejącego między stronami. Od tego więc, jakiego wyboru dokona kupujący, zależy kwestia dalszych praw i obowiązków stron umowy. W niniejszej sprawie natomiast od tego wyboru zależało, czy pozwane mogły skutecznie powoływać się na niweczący zarzut wadliwości towaru i kwestionować istnienie po stronie powoda wierzytelności.

Sąd zauważył, że pozwane argumentowały, iż dokonując zgłoszenia reklamacyjnego w dniu 14 czerwca 2012 r., dokonały wyboru jednego z uprawnień z tytułu rękojmi, wpisując w zgłoszeniu, jako sposób załatwienia reklamacji zwrot korekta faktury. Przy tym pozwane nie wskazały z którego konkretnie uprawnienia z tytułu rękojmi korzystały w ten sposób. Rzeczą Sądu pozostawało, czy tego typu oświadczenie może być traktowane jako dokonanie przez pozwane wyboru jednego z uprawnień z tytułu rękojmi za wady. W tym zakresie należało posiłkować się treścią art. 65 § 1 i 2 kc. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się bowiem, że zamiar stron i cel czynności prawnej winno

się uwzględniać również przy składaniu jednostronnych oświadczeń woli, mimo iż literalne brzmienie art. 65 § 2 kc wskazuje, że znajduje on zastosowanie jedynie do umów (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., sygn. akt: III CZP 66/95). Przy tym interpretując treść przywołanego oświadczenia pozwanych, należało posłużyć się kombinowaną metodą wykładni, polegającą na tym, że w pierwszej fazie (subiektywnej) sens oświadczenia woli ustala się, mając na uwadze rzeczywiste ukonstytuowanie się znaczenia między stronami, natomiast w razie gdyby okazało się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, konieczne jest przejście do drugiej fazy wykładni (obiektywnej), w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli tak, jak adresat sens ten zrozumiał i rozumieć powinien (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r. III CZP 66/95).

Zdaniem Sądu nie można było przyjąć, aby określając w przywołany wyżej sposób preferowany rodzaj załatwienia reklamacji, pozwane złożyły powódce oświadczenie o odstąpieniu od umowy w zakresie wadliwych towarów. Odwołując się bowiem do subiektywnego znaczenia nadawanego przez strony treści złożonego oświadczenia trzeba zaznaczyć, że strony nie interpretowały go jako odstąpienia od umowy. Przeciwno takiej interpretacji przedłożonego pisma przez pozwane przemawiają dwa argumenty. Po pierwsze pozwane podkreślały, iż szczegółowo ustaliły z przedstawicielką powódki – J. L. sposób przeprowadzenia reklamacji wadliwych towarów poprzez ich wymianę. Wynika z tego, że stronom szczególnie zależało na takim sposobie rozstrzygnięcia reklamacji, a ich negocjacje przed zawarciem umowy zmierzały głównie do jasnego uregulowania tych kwestii. Po drugie natomiast, obie pozwane w toku postępowania wskazały, że ich firma cały czas jest gotowa przyjąć meble wolne od wad i zapłacić za nie od ręki, a M. S. wręcz stwierdziła, iż tego się domaga (k. 140v, k. 170). Okoliczności wskazują zdaniem Sądu, że pozwane nie zmierzały do odstąpienia od umowy, a jedynie do wymiany mebli wadliwych na niewadliwe.

Sąd zauważył też, że podobnie nie można zasadnie twierdzić, aby strona powodowa rozumiała przedmiotowe oświadczenie woli jako oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Świadczy o tym choćby fakt, iż w niniejszej sprawie jako na podstawę faktyczną powództwa strona stale powoływała się na zawartą przez strony umowę, nie wносиła natomiast o zwrot świadczeń z tytułu wykonania prawa odstąpienia od umowy przez jedną ze stroną (w takiej sytuacji zresztą strona mogłaby się domagać od pozwanych co najwyżej zwrotu mebli, a nie uiszczenia ceny sprzedaży).

Odwołując się do językowej treści złożonego oświadczenia, Sąd rozważał, czy treść ta mogłaby ewentualnie wskazywać na wybór przez pozwane uprawnienia w postaci odstąpienia od umowy. Ze sformułowania „zwrot” wynika bowiem, iż pozwane żądały odebrania dostarczonych do nich towarów, a sformułowanie „korekta faktury” sugeruje, że dokument potwierdzający zawartą umowę sprzedaży miał docelowo nie obejmować reklamowanych towarów. Jednakże koncepcji tej nie można zaakceptować zdaniem Sądu w kontekście przeprowadzania obiektywnej wykładni treści oświadczenia woli. Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie podkreśla się bowiem, że odstąpienie od umowy prowadzi do zniweczenia skutków zawartej umowy sprzedaży. Realizacja tego uprawnienia wymaga złożenia oświadczenia woli sprzedawcy przez kupującego, co może, choć nie musi łączyć się z zawiadomieniem o wadzie; w piśmiennictwie podkreśla się, że nie stanowi wymaganego przez przepisy oświadczenia kupującego np. samo wezwanie o zwrot ceny albo sam pozew o taki zwrot. Oświadczenia o odstąpieniu od umowy, jako uprawnienie kształtujące, musi być więc złożone drugiej stronie w sposób wyraźny i nie budzący wątpliwości w szczególności tak, aby nie pozostawić pola do interpretacji, iż składane oświadczenie stanowi wykonanie innego, wynikającego z umowy prawa składającego.

Zdaniem Sądu Rejonowego w sprawie nie można było również przyjąć, aby złożone przez pozwanego oświadczenie o sposobie rozstrzygnięcia reklamacji wyrażało żądanie obniżenia ceny. Zarówno pozwane jak i powódka jednakowo interpretowały złożone oświadczenie pod tym kątem, iż pozwane domagały się odbioru od nich wadliwych rzeczy. Wynika to z prowadzonej przez strony korespondencji za pośrednictwem poczty elektronicznej, z zeznań stron oraz świadka M. F.. Natomiast jest oczywiste, że żądanie obniżenia ceny nie wiąże się z zwrotem rzeczy sprzedajacemu. Kupujący żądając obniżenia ceny zachowuje bowiem rzecz wadliwą, a jedynie domaga się obniżenia ceny proporcjonalnie do skali wadliwości rzeczy tak, aby na nowo określona cena była ekwiwalentna w stosunku do

wartości rzeczy wadliwej. Tego rodzaju rozumienie złożonego przez pozwane oświadczenia woli należało więc odrzucić jako sprzeczne z sensem tego oświadczenia i zachowaniem się stron.

Konkludując należało więc stwierdzić, że jedynymi możliwymi sposobami rozumienia dokonanego przez stronę pozwaną oświadczenia o wyborze sposobu rozstrzygnięcia reklamacji jest uznanie, iż było to albo żądanie wymiany rzeczy wadliwych na niewadliwe albo też że było to oświadczenie które w sposób niewystarczający konkretyzowało wybrane uprawnienie, a zatem że strona w istocie nie dokonała wyboru uprawnienia. Kwestia ta jednak musi pozostać poza kognicją Sądu w niniejszej sprawie. O ile bowiem dokonanie przez pozwane wyboru uprawnienia w postaci odstąpienia od umowy bądź żądania obniżenia ceny mogłoby wpływać na wynik niniejszego postępowania, o tyle przyjęcie, iż strona pozwana żądała wymiany rzeczy wadliwych bądź, że w ogóle nie zgłosiła żadnego roszczenia, nie ma dla tego postępowania znaczenia.

Zgłoszenie przez pozwane żądania wymiany rzeczy na wolne od wad mogłoby wpływać na zasadność roszczeń powódki tylko w sytuacji, gdyby pozwane jednocześnie domagały się naprawienia szkody wynikłej z opóźnienia. Takiego żądania strona pozwana jednak nie zgłaszała. Zgłoszenie żądania wymiany wadliwego towaru nie niweluje wynikających z art. 535 § 1 kc obowiązków stron umowy sprzedaży, w tym w szczególności nie zwalnia kupującego od zapłaty ceny sprzedaży.

Sąd oddalił wniosek pozwanych o powołanie biegłego, albowiem nawet stwierdzenie, że sprzedane meble posiadały wady, nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 kpc), skoro mogłoby prowadzić co najwyżej jedynie do uznania słuszności żądania wymiany tych mebli, lecz nie zwalniałoby pozwanych z obowiązku zapłaty ceny. Z kolei Sąd pominął wniosek pozwanych o przesłuchanie w charakterze świadka P. K., albowiem wniosek ten pozwane powinny najpóźniej zgłosić w piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2013 r. Wniosek był więc spóźniony. Sąd pominął również, na podstawie art. 242 kpc, dowód z przesłuchania świadka J. L., albowiem strona pozwana mimo wyznaczenia jej terminu do przedstawienia adresu zamieszkania świadka, nie zrealizowała nałożonego na nią obowiązku, skutkiem czego przesłuchanie tego świadka nie było możliwe. Strona bezskutecznie próbowała ten obowiązek przenieść na powódkę, zapominając, iż to ona, jako wnioskująca o dopuszczenie stosownego dowodu, winna jego przeprowadzenie umożliwić.

W rezultacie Sąd zasądził roszczenie zgłoszone w pozwie w wysokości, w jakiej zostało ono zakwestionowane w sprzeciwie od nakazu zapłaty. W pozostałej wysokości roszczenie zostało zasądzone na rzecz powódki prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 30 października 2012 r.

Rozstrzygnięcie o odsetkach Sąd uzasadnił odwołując się do art. 481 § 1 i § 2 zd. 1: Termin płatności ceny z tytułu sprzedaży mebli został w niniejszej sprawie oznaczony na 18 sierpnia 2012 r., a zatem odsetki przysługiwały stronie powodowej od 19 sierpnia 2012 r. Jako że w dniu 29 sierpnia 2012 r. strona pozwana dokonała zapłaty kwoty 992,80 zł, odsetki od tej kwoty należały się powódce jedynie do dnia zapłaty.

Sąd orzekł o kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, wyrażoną w art. 98 § 1 kpc oraz zgodnie z art. 105 § 2 zd. 1 kpc,

Apelację od tego wyroku wniosły pozwane zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa. Wyrokowi zarzucono naruszenie art. 233 §1 k.p.c. wywodząc, że Sąd bezpodstawnie przyjął, że pozwane nie wykazały wad towaru oraz że nie złożyły oświadczenia o odstąpieniu mimo podniesienia zarzutu w procesie, art. 227 k.p.c przez oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym i niewystarczającym materiale dowodowych wskutek pominięcia dowodu z opinii biegłego oraz naruszenie prawa materialnego – art. 556, 561 i 568 k.c. przez błędną ich wykładnię.

W uzasadnieniu przedstawiono uzasadnienie i rozwinięcie zarzutów.

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu sprawy w granicach apelacji stwierdza:

Wstępnie zaznaczyć należy, że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, zaś Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, zatem zgodnie z art. 505¹³ §2 k.p.c. uzasadnienie niniejszego orzeczenia powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Katalog zarzutów, które skarżący może uczynić podstawą apelacji jest w postępowaniu uproszczonym ograniczony do zarzutu naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 1 k.p.c.). Enumeratywne wyliczenie zarzutów mogących stanowić podstawę apelacji oznacza, że w postępowaniu uproszczonym ten środek odwoławczy ma charakter ograniczony, a sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach wyznaczonych przez treść podniesionych zarzutów apelacyjnych.

Apelujące zarzucają zarówno naruszenie przepisów prawa procesowego jak i prawa materialnego. W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutów kwestionujących poprawność postępowania dowodowego i ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do kwestii pominięcia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego zwrócić należy uwagę, że zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu uproszczonym, w tego rodzaju postępowaniach dowodu z opinii biegłego nie przeprowadza się. Zgodnie z art. 505⁶ §2 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym nie stosuje się bowiem przepisów art. 278-291 k.p.c. (a więc przepisów dotyczących dowodu z opinii biegłego). Jeśli Sąd uznaje, że rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych powinien rozpoznać ją z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym (art. 505⁷ k.p.c.). W niniejszej sprawie nie zarzucono Sądowi naruszenia tego przepisu a Sąd odwoławczy rozpoznając apelację w postępowaniu uproszczonym nie może brać pod uwagę kwestii proceduralnych nie powodujących nieważności postępowania, które nie zostały podniesione w apelacji. Wobec niewykazania, że Sąd rozpoznając sprawę w postępowaniu uproszczonym naruszył normę art. 505⁷ k.p.c. nie można skutecznie zarzucać Sądowi Rejonowemu, że nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego. W związku z tym nie badano, czy sprawa wymagała dla swojego rozstrzygnięcia wiadomości specjalnych.

W ocenie Sądu odwoławczego natomiast zasadne są zarzuty wskazujące na nietrafną ocenę materiału procesowego w zakresie kwestii wad mebli. Z zeznań obu pozwanych wynika bowiem jednoznacznie, że meble posiadały wadliwości szczegółowo przez nie opisywane (a więc odspojenie elementu mocującego blat i opisywane w sprawie wady powłoki lakierniczej). Zeznania te potwierdza treść zgłoszenia reklamacyjnego. Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw, by kwestionować wiarygodność, czy też moc dowodową tych dowodów. Przeciwnie stanowisko strony powodowej sprowadza się wyłącznie do twierdzeń opartych o analizę materiału fotograficznego. W ocenie Sądu odwoławczego, wobec faktu, że strona powodowa zaniechała dokonania oględzin mebli i swoją wiedzę na temat istnienia wad czerpie wyłącznie z interpretacji wydruków zdjęć, walor dowodowy tej relacji musi być uznany za znikomy.

W rezultacie stwierdzić należy, że dla uznania wad za wykazane wystarczającym był materiał zgromadzony w sprawie.

Za zasadne uznać należy zarzuty strony pozwanej kwestionujące wniosek Sądu co do niewykonania przez pozwanych uprawnienia do odstąpienia od umowy. Stwierdzić należy, że już treść zgłoszenia reklamacyjnego, w którym jako sposób załatwienia reklamacji wskazano zwrot mebli i korektę faktury, jest dostatecznym dowodem na złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Pozwane dostatecznie jasno wskazały w treści tego oświadczenia, że rezygnują z nabycia towaru i żądają odpowiedniego skorygowania faktury dokumentującej sprzedaż.

Jak słusznie zauważa Sąd I instancji oświadczenie to wywołuje skutek wiążący dla kupującego. Sprzedawca może zapobiec rozwiązaniu umowy wskutek oświadczenia o odstąpieniu jedynie wówczas, gdy niezwłocznie wymieni rzecz na wolną od wad albo wadę usunie (art. 560 §1 k.c.). Jeśli sprzedawca nie skorzysta z tych uprawnień w terminie (bez zbędnej zwłoki) oświadczenie o odstąpieniu od umowy wywoła skutki prawne.

Wobec kategorycznej treści zgłoszenia reklamacyjnego stan faktyczny w niniejszej sprawie musi prowadzić do wniosku, że kupujący dokonał wyboru uprawnienia z tytułu rękojmi (oświadczył o odstąpieniu od umowy). Fakt, że wyrażał gotowość przyjęcia towaru niewadliwego w miejsce kwestionowanego świadczyć powinien raczej o dążeniu sprzedawcy do wykonania swojego kontruprawnienia z art. 560 §1 k.c. i gotowości kupującego do przyjęcia prawidłowego świadczenia w miejsce rzeczy dotkniętych wadami. Wobec tego, że sprzedawca (mimo deklarowanej przez pozwane również w toku sporu gotowości do przyjęcia rzeczy wolnych od wad) nie skorzystał skutecznie z możliwości wymiany towaru przyjąć należy, że doszło do skutecznego odstąpienia od umowy a zatem powód utracił roszczenie o zapłatę ceny i może domagać się jedynie zwrotu towaru.

Trafnie też skarżące odwołują się do możliwości podniesienia zarzutu w procesie mimo upływu rocznego terminu do wykonania uprawnień z tytułu rękojmi (art. 658 §3 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed 25 grudnia 2014). Nawet gdyby więc przyjąć, jak czyni to Sąd Rejonowy, że wskutek następujących po zgłoszeniu reklamacyjnych oświadczeń i deklaracji pozwanych co do możliwości wymiany towaru, nie było podstaw do przypisania zgłoszeniu waloru oświadczenia o odstąpieniu od umowy, to woła odstąpienia została w sposób dostatecznie precyzyjny wyrażona w sprzeciwie od nakazu zapłaty. W tym świetle zaniechanie przez stronę powodową doprowadzenia do wymiany rzeczy do czasu zamknięcia rozprawy pozwala na przyjęcie, że zarzut odstąpienia od umowy odniósł skutek i powód utracił roszczenie o zapłatę ceny.

Z tych przyczyn stosując normę art. 386 §1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok i oddalić powództwo.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Pozwane wygrały proces w instancji odwoławczej wobec czego na podstawie powołanego wyżej art. 98 k.p.c. mają prawo do żądania od powoda zwrotu kosztów procesu

Na zasądzoną kwotę składa się wartość uiszczonej przez skarżące opłaty od apelacji.